

at kunne gjøre gjældende, at deri ligger ikke blot en Anledning, men en Nødvendighed for ham til at udtale sig som skeet er. Jeg udtaler dette udtrykkeligt; thi jeg maa tilstaae, jeg troer, at en Minister, naar flere i Salen have udtalt sig saaledes som skeet er, maa have særlig Opfordring til ikke at foranledige Debatter, som aabenbart ønskedes undgaaede, og kunde været undgaaede. Jeg skal forresten, da Rigsdagsmanden for Rjøge (Krieger) klart, indtrængende og uafviseligt, som det forekommer mig, har udviklet Sagen, indskrænke mig til, bogstaveligt at gjøre ethvert af hans Ord til mine, og at henholde mig dertil. Jeg gjentaager derhos det Forslag, jeg i Begyndelsen af Mødet tillod mig at stille, det, at nærværende Sag gaaer over til anden Behandling, men forinden henvises til Behandling af Finantscomiteen. Endnu har jeg kun en Bemærkning at gjøre. Den Bægt, som Finantsministeren lægger paa Opfattelsen af § 17 i Grundloven, har været mig paafaldende, fordi han derved ligesom vilde involvere, at han ikke som Minister kunde eller burde andet, end allerede strax forelægge os denne Apanagelov, skjøndt han selv maatte erklære de ydre Forhold vanskelige; men jeg vil da spørge ham: hvoraf kommer det da, at han ikke har følt en lignende pligtmæssig Trang til, som Medlem af Ministeriet, at søge at fremskynde alle de andre store Reformlove, vi imødesee, og hvoraf Landets Fremtid afhænger? Hvoraf kommer det f. Ex., at § 96 i Grundloven ikke paa lignende Maade har tiltalt Ministeriet, idet den siger: „Communernes Ret til, under Statens Tilsyn, selvstændigt at styre deres Anliggender, vil blive ordnet ved Lov“? Hvoraf kommer det, at denne og saamange andre lignende Paragrapher endnu see deres Udførelse imøde, medens derimod denne langt mindre bestemt udtrykte § 17 har fundet en saa mærkelig hurtig Imødekommen?

Finantsministeren: Naar den sidste ærede Taler atter har protesteret imod Nødvendigheden for Finantsministeren af at udtale sig om Sagen paa den Maade, som i Dag er skeet, da vilde den ærede Taler kun have Ret, naar han havde indskrænket sig til sit eget Foredrag, og endda kun fuldkommen

Ret, naar han havde indskrænket sig til sin egen Paastand om Sagens Henvisning til Finantscomiteen; jeg vilde da have tter ^{am} til de indledende Bemærkninger, hvortil den ærede Taler støttede sit Forslag, skjøndt disse forekom mig at gaae meget videre, end jeg kunde tiltræde, og navnlig videre, end der blev yttret af den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavns 5te District (David); men aldeles Uret tillader jeg mig at formene, at den ærede Taler har, naar han yttret det Samme om Rigsdagsmanden for Randers Amts 2det District (Linnemann). Jeg hører ikke til dem, som lægge ubetinget Bægt paa Ytringer af et enkelt Medlem i Salen, hvor respectabelt og agtværdigt dette Medlem end kan være, med mindre de finde Gjenklang i Salen; men naar et saadant Forslag fremkommer, som det den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 2det District (Linnemann) udtrykkeligt fremsatte om denne Lovs Forkastelse, og Apanagerne Anvisning i Forbindelse med Finantsloven, da troer jeg, at der er tilstrækkelig Anledning for Ministeriet til at tale, og til at tale itide. Naar den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 1ste District (B. Christensen) endvidere har rettet det Spørgsmaal til Ministeriet, hvorfor det havde skjøndt sig saameget med at udføre Bestemmelsen i Grundlovens § 17, men ikke i samme Grad ladet de øvrige Reformfager nyde Fremme, hvortil Grundloven gav Anvisning, da maa jeg dertil erindre, at naar engang en saadan Bestemmelse, som den i Grundlovens § 17, er givet, saa er det ubetinget nødvendigt, at den strax finder sin Udførelse, netop fordi Apanagerne ere af en særegen Bessaffenhed, og fordi de ikke kunne henstaae uafgjorte i længere Tid. Jeg maa ogsaa bemærke, at hvad jeg i saa Henseende har fremsat, ikke alene er som Finantsminister, men det er hele Ministeriets Opfattelse af Grundlovens § 17, at det var nødvendigt, at vi fremkom med Apanageloven nu. Forsaa- viddt den ærede Rigsdagsmand havde ønsket, at de andre Reformere, som Grundloven stiller i Udset, ligesaa betimeligt havde været fremmede, saa troer jeg ikke, at det med Grund kan siges, at Ministeriet har studt saadanne Reformere fra sig. Jeg troer, at der allerede